

บันทึก

การตีความเรื่องคนอเมริกันจะถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในเมืองไทยได้หรือไม่
เพียงใด (ความเห็นที่ปรึกษาในการร่างกฎหมายเรื่องการโอนกรรมสิทธิ์
ที่ดินให้แก่พระอาณาจักรสยาม (ยอร์ช บี.แม็คฟาร์แลนด์))

ตามคำสั่งของคณะรัฐมนตรี ที่ปรึกษาในการร่างกฎหมายได้พิจารณาเรื่องที่พระ
อาณาจักรสยาม (ยอร์ช บี.แม็คฟาร์แลนด์) ขออนุญาตถือกรรมสิทธิ์ที่ดินตำบลคลองตัน อำเภอพระ
โขนง จังหวัดพระนคร ว่าเรื่องนี้จะต้องผ่านสภาผู้แทนราษฎรหรือไม่ นั้น เสร็จแล้ว

เพื่อที่จะแก้ปัญหาข้อนี้ จำเป็นต้องทราบข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ให้ละเอียดถี่ถ้วน
และทราบข้อกฎหมายที่สำคัญๆ ซึ่งมีดังต่อไปนี้

๑. ผู้ร้องเป็นชนชาติอเมริกัน ฉะนั้น จึงต้องอยู่ภายในบังคับเรื่องสิทธิในการถือ
กรรมสิทธิ์ที่ดินในกรุงสยามตามหนังสือสัญญาทางพระราชไมตรีระหว่างกรุงสยามกับสหปาสรัฐ
อเมริกา ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ค.ศ.๑๙๒๐

๒. ตามข้อ ๔ แห่งสัญญาทางพระราชไมตรี ค.ศ.๑๘๕๖ คนชาวอเมริกันมีสิทธิซื้อ
ที่ดินในกรุงสยามได้แต่เฉพาะบางแห่งและภายในบังคับเงื่อนไขบางอย่าง แต่ทั้งนี้ได้ถูกยกเลิก
เสียแล้วโดยเด็ดขาดตามข้อ ๑๖ แห่งสัญญาทางพระราชไมตรีฉบับที่ใช้อยู่ ณ บัดนี้สิทธิของชน
ชาติอเมริกันเกี่ยวกับการถือกรรมสิทธิ์ที่ดินเดิมนั้น จึงอยู่ในบังคับข้อ ๑ แห่งสัญญาฉบับที่ใช้ใน
เวลานี้ ซึ่งยอมให้ชาวอเมริกันมีสิทธิได้แต่เพียงเช่าที่ดินเท่านั้น ไม่ใช่ให้ถือกรรมสิทธิ์ได้ (เป็นการ
ตรงกันข้ามกับเรื่องเรือน โรงทำงาน โรงเก็บสินค้าและร้าน)

๓. ความจริง ชนชาติอเมริกันได้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินตามสัญญาปี ค.ศ.๑๘๕๖ และ
ก่อนสัญญาปี ค.ศ.๑๙๒๐ ก็มีอยู่บ้าง ข้อความจริงมีอยู่ดังนี้ และตามทางที่รัฐบาลสยามได้ปฏิบัติ
มานั้น แม้ว่าจะมีบทบังคับตามสัญญาทางพระราชไมตรี ปี ค.ศ.๑๙๒๐ อยู่แล้วก็ตาม รัฐบาลก็
มิได้ยกเลิกข้อสัญญาทางพระราชไมตรีฉบับที่กล่าวแล้วมาทำการเพิกถอนโฉนดที่ดินของชนชาว
อเมริกันเสียโดยไม่คำนึงถึงอัยาศัยไมตรีต่อเจ้าของที่ดินชาวอเมริกันเหล่านั้น

๔. ฐานะของผู้ร้องนั้นคือ ผู้ร้องได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินอยู่สองแห่งคือที่ดิน
โฉนดที่ ๖๕๔๐ กับโฉนดที่ ๖๕๔๒ ตามสัญญาปี ค.ศ.๑๘๕๖ เมื่อมีสัญญาปี ค.ศ.๑๙๒๐ แล้วจน
บัดนี้รัฐบาลก็ได้หักทวงถึงสิทธิในการถือกรรมสิทธิ์นี้ไม่ดังที่กล่าวแล้วในข้อ ๓ ข้างต้น ดังนั้น
ตามปกติผู้เป็นเจ้าของที่ดินย่อมได้สิทธิและเอกสิทธิ์ตามที่เจ้าของที่ดินจะพึงมีพึงได้ ข้อสำคัญ
ที่สุดข้อหนึ่งก็คือ เจ้าของที่ดินอาจจำหน่ายที่ดินของตนและโอนให้แก่บุคคลอื่นใดได้ตามความ
พอใจ

๕. ผู้ร้องก็ได้ใช้สิทธินั้นแล้ว โดยขายที่ดินโฉนดที่ ๖๕๔๒ แก่นางพยุง เวช
ศาสตร์ โดยมีข้อคัดค้านเกิดขึ้นแต่อย่างใดเลย

๖. บัดนี้ผู้ร้องอ้างว่าตนประสงค์เพียงแต่จะใช้สิทธิอย่างธรรมดาเท่านั้นอีก คือทำการ

จำหน่าย โดยจะแลกที่ดินโฉนดที่ ๖๕๔๐ กับที่ดินของนางพุง เวชศาสตร์ อันที่จริงที่ดินซึ่งผู้ร้องจะแลกเอากลับมานั้นก็คือ ที่ดินโฉนดที่ ๖๕๔๒ ซึ่งเป็นของผู้ร้องมาก่อนนั่นเอง แต่ข้อนี้ไม่เป็นข้อสาระสำคัญแห่งเรื่องนี้แต่อย่างใดเลย ไม่ว่าจะเป็นในทางเป็นคุณหรือเป็นโทษต่อผู้ร้อง ข้อที่จะพึงระลึกถึงอยู่ที่ว่าที่ดินโฉนดที่ ๖๕๔๒ นั้น บัดนี้เป็นทรัพย์สินของนางพุง เวชศาสตร์ แล้วโดยชอบด้วยกฎหมาย ใครจะเป็นเจ้าของอยู่ก่อนนั้นไม่เป็นข้อสำคัญ

๗. เมื่อพิจารณาถึงการแลกเปลี่ยน ปรากฏชัดว่าวิธีโอนทรัพย์สินเช่นนี้ จำเป็นต้องพิจารณาความสองตอน ตอนหนึ่งท่านโอนทรัพย์สินของท่านให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง และอีกตอนหนึ่งท่านได้มาซึ่งทรัพย์สินที่เป็นของบุคคลอื่นนั้น เพราะฉะนั้นตามกฎหมายการแลกเปลี่ยนนั้นหาได้หมายความว่าความเฉพาะการจำหน่ายทรัพย์สินของท่านเท่านั้นไม่ ยังหมายความว่าความถึงการได้มาซึ่งทรัพย์สินอันเป็นของคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งด้วยในคราวเดียวกัน^๙

๘. สัญญาแลกเปลี่ยนนั้น ในส่วนที่เป็นการได้มาซึ่งทรัพย์สินย่อมขัดกับถ้อยคำและความประสงค์ของข้อ ๑ แห่งสัญญาทางพระราชไมตรี ปี ค.ศ. ๑๙๒๐ อย่างแน่นอน เมื่ออ้างถึงสัญญาทางพระราชไมตรีโดยเฉียบขาดแล้ว ไม่น่าสงสัย รัฐบาลย่อมมีสิทธิโดยไม่มีปัญหาอย่างใดในอันที่จะไม่ยอมให้มีการแลกเปลี่ยนที่ดินกันเพราะเหตุที่การแลกเปลี่ยนนี้มีการได้มาซึ่งทรัพย์สินอยู่ด้วย

๙. แต่ได้กล่าวมาในตอนต้นแล้วว่า เมื่อมีสัญญาทางพระราชไมตรี ปี ค.ศ. ๑๙๒๐ แล้ว นโยบายของรัฐบาลก็หาใช่จะเพิกถอนโฉนดที่ดินซึ่งให้กรรมสิทธิ์ในที่ดินแก่ชนชาติอเมริกาไม่ เท่าที่ผู้ร้องได้ร้องขอต่อรัฐบาล ณ บัดนี้ออกจะไกลออกไปอีกหน่อยหนึ่ง เพราะว่าผู้ร้องได้ขอเอาซึ่งสิทธิในอันจะได้มาซึ่งที่ดินแปลงหนึ่งอันมิใช่ของตนโดยแท้ และนี่ย่อมเป็นเอกสิทธิ์อีกอย่างหนึ่งต่างหากจากการที่จะสงวนไว้ซึ่งที่ดินอันตนได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์อยู่แล้ว โดยเหตุนี้รัฐบาลจำต้องชี้ขาดว่าเป็นการสมควรหรือไม่ที่จะจัดการไปโดยยอมให้ผู้ร้องทำการแลกเปลี่ยนที่ดินได้ เมื่อดูจากเรื่องที่ผ่านมาแล้ว ปรากฏว่า กระทรวงเศรษฐกิจ กระทรวงการต่างประเทศ และคณะรัฐมนตรีก็หาได้มีข้อขัดข้องในการที่ผู้ร้องขอทำการแลกเปลี่ยนนี้แต่ประการใดไม่

ฉะนั้น ข้อที่จะต้องทราบต่อไปมีว่า นอกจากพระบรมราชานุญาตแล้วนั้น จะต้องเสนอเรื่องต่อสภาผู้แทนราษฎรหรือไม่

๑๐. ข้อที่จะต้องพิจารณานั้นหาใช่เรื่องนิติกรรม (สัญญา, การแลกเปลี่ยน ฯลฯ) เหล่านี้เองไม่ เพราะเหตุที่นิติกรรมเหล่านั้นไม่ทำให้เกิดปัญหาที่ว่าสภาจะอนุมัติหรือไม่เกิดขึ้นได้เลย ปัญหามีอยู่แต่ในข้อที่ว่านิติกรรมที่กล่าวแล้วนั้นชนชาวอเมริกันเป็นผู้กระทำขึ้นและนิติกรรมนั้นตามสัญญาทางพระราชไมตรี ปี ค.ศ. ๑๙๒๐ ชนชาวอเมริกันต้องห้ามมิให้กระทำ (อย่างน้อยก็

^๙ ดูประมวลแพ่งฯ มาตรา ๕๑๔ ที่ว่า “อันว่าแลกเปลี่ยนนั้นคือสัญญาซึ่งคู่กรณีต่างโอนกรรมสิทธิ์แห่งทรัพย์สินให้กันและกัน” มาตรา ๕๑๙ ที่ว่า “บทบัญญัติทั้งหลายในลักษณะซื้อขายนั้น ท่านให้ใช้ถึงการแลกเปลี่ยนด้วย โดยให้ถือว่าผู้เป็นคู่สัญญาแลกเปลี่ยนเป็นผู้ขายในส่วนทรัพย์สินซึ่งตนได้ส่งมอบ และเป็นผู้ซื้อในส่วนทรัพย์สินซึ่งตนได้รับในการแลกเปลี่ยนนั้น”

เพียงบางส่วนของนิติกรรม) ดังที่ปรากฏจากการพิจารณาถึงนิติกรรมแห่งการแลกเปลี่ยนนั้นแล้ว
 ทั้งนี้ จึงหมายความว่าข้อที่รัฐบาลตกลงจะกระทำนั้นเป็นการยกเว้นบังคับตาม
 สัญญา ปี ค.ศ.๑๙๒๐ เฉพาะบางรายเป็นพิเศษแน่นอนทีเดียว ย่อมเป็นที่คาดหมายได้ว่าผู้เป็น
 ภาคอีกฝ่ายหนึ่ง คือรัฐบาลอเมริกันคงไม่คัดค้านการที่ผ่อนผันเช่นนี้ โดยเหตุนี้ข้อวินิจฉัยชี้ขาด
 ของรัฐบาลเป็นคุณแก่คนสังกัดของเขา ข้อที่จะต้องวินิจฉัยจึงมีว่า การผ่อนผันการบังคับตาม
 สัญญาทางพระราชไมตรีดังนี้จะต้องเสนอต่อผู้มีอำนาจนิติบัญญัติหรือไม่

๑๑. การทำสัญญาทางพระราชไมตรีต่าง ๆ นั้น เวลานี้อยู่ในบังคับมาตรา 54
 แห่งรัฐธรรมนูญ แต่มาตรา ๕๔ แห่งรัฐธรรมนูญใช้ไม่ได้ในเรื่องนี้ เพราะว่าบทบัญญัติมาตรานี้
 ไม่มีผลย้อนหลัง และจะพึงใช้บังคับได้ก็แต่เฉพาะแก่สัญญาทางพระราชไมตรีที่จะได้กระทำขึ้น
 ภายหลังที่ได้ใช้รัฐธรรมนูญแล้วเท่านั้น มาตรานี้ไม่เกี่ยวข้องกับสัญญาทางพระราชไมตรีที่ได้ทำไว้แล้ว
 ก่อนใช้รัฐธรรมนูญ ซึ่งได้ทำถูกต้องตามแบบตามที่ใช้อยู่ในขณะที่ทำสัญญานั้นแล้ว สำหรับ
 สัญญาปี ค.ศ.๑๙๒๐ ก็เป็นเช่นเดียวกัน

๑๒. หลักที่ยอมรับกันตามกฎหมายระหว่างประเทศมีอยู่ว่าสัญญาทางพระราช
 ไมตรีนั้น เมื่อบัญญัติให้ใช้โดยถูกต้องแล้ว (คือทำตามแบบที่เป็นอยู่ในเวลาที่ใช้) ก็กลายเป็น
 กฎหมายของบ้านเมือง ทั้งนี้ เป็นทางเดียวเท่านั้นที่จะให้สัญญานั้นใช้และบังคับแก่คนในบังคับ
 ของอำนาจอธิปไตยแห่งสัญญาได้

(ดู Pillet et Nivoyet, Manuel de Droit inter-“สัญญาทางทูตเป็นกฎหมาย
 ระหว่างประเทศ”.....คำพิพากษาศาลสูงฝรั่งเศสลงวันที่ 28 พฤศจิกายน ค.ศ.1834 Sirez 34,
 1822 วันที่ 10 เมษายน ค.ศ.1838 Repertoire Sirez, Vo. Traite International No. 99 –
 Turin, 20 มีนาคม ค.ศ. 1876 Clunet ตุลาคม ค.ศ. 1879 หน้า 307..จำพวกใหม่ๆ คือ ปารีส
 23 ตุลาคม ค.ศ. 1920 Sirez 1921.2.85– Bruxellis 7 มิถุนายน ค.ศ.1920 Bulletin des
 Decisions des Tribunaux arbitraux mixtes t.I หน้า 198.Court of Darmstadt ibid I หน้า
 307. Supreme Court of Poland 7 มิถุนายน ค.ศ.1922..District Court of Washington 25
 กรกฎาคม ค.ศ. 1921 Bulletin de l'Institut intermediaire international, 1922. No. 2092.
 Bourrier's (American) Law Dictionary, Vo. treaty, ว่า “สัญญาระหว่างประเทศนั้นถือว่าเป็น
 กฎหมายสูงสุดของประเทศและโดยเหตุนี้ศาลจำต้องถือตามในเมื่อสัญญาทางพระราชไมตรีนั้นมี
 ผลใช้ได้เองโดยมีต้องอาศัยบทกฎหมายใดๆ เลย.....สัญญาทางพระราชไมตรีนั้นคล้ายกับพันธะ
 และเป็นเช่นเดียวกับตัวบทกฎหมายทั้งสองอย่างนี้เป็นกฎหมายอันสูงสุดของประเทศด้วยกัน และ
 ไม่สูงไม่ต่ำกว่ากันเลย”

๑๓. ตามรัฐธรรมนูญ (มาตรา ๗) ย่อมเป็นอำนาจและหน้าที่ของ
 พระมหากษัตริย์ที่จะทรงใช้อำนาจบริหาร (ทางคณะรัฐมนตรี) แต่ในการใช้อำนาจบริหารนี้ย่อม
 หมายความว่าใช้ตามบทกฎหมายที่มีอยู่ และไม่หมายความว่าละเมิดบทกฎหมายที่มีอยู่นั้นๆ
 โดยยกเว้นไม่ใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายเสียในกรณีพิเศษเช่นนั้นๆ ถ้าหากกระทำไปเป็นประการ
 อื่นแล้ว ความรับผิดชอบย่อมจะตกอยู่กับพระมหากษัตริย์และคณะรัฐมนตรีอย่างหนัก เพราะ
 เหตุฉะนั้นเมื่อใดการที่จะบังคับตามกฎหมายเป็นการยกเว้นจากบทกฎหมายแล้ว การนั้นจะต้อง

ได้รับความยินยอมอนุญาตจากทางอำนาจซึ่งรัฐธรรมนูญให้เป็นผู้แก้บทกฎหมายได้เสียก่อน คือ จากทางอำนาจนิติบัญญัติ ต่อเมื่อทางอำนาจนิติบัญญัติเห็นด้วยและยินยอมแล้ว ทางอำนาจฝ่ายบริหารจึงจะมีอำนาจให้ยกเว้นกฎหมายที่มีอยู่ได้

๑๔. การกระทำทางฝ่ายอำนาจนิติบัญญัตินั้น จะพึงทำไปได้ก็ต่อเมื่อกระทำโดย “พระมหากษัตริย์ ด้วยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร”

๑๕. เพราะเหตุฉะนั้นจึงเป็นว่า การกระทำของรัฐบาล เพื่อให้เป็นผลในทางกฎหมาย ทางรัฐธรรมนูญ และมีให้มีข้อคัดค้านได้นั้น ต้องแยกออกเป็นสองตอน

๑) ความตกลงเห็นชอบของฝ่ายอำนาจนิติบัญญัติซึ่งบัดนี้ยอมได้มาจาก “พระมหากษัตริย์ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร” คือการที่อนุญาตเป็นพิเศษให้ผู้ร้องทำการแลกเปลี่ยนที่ดินของตนได้ (ออกเป็นพระราชบัญญัติ)

๒) และการประกาศและควบคุมให้เป็นไปตามที่สภาได้ให้อนุมัติแล้วโดยฝ่ายอำนาจทางบริหารเป็นผู้กระทำ กล่าวคือ พระมหากษัตริย์ทรงใช้ทางคณะรัฐมนตรี

๑๖. ที่ปรึกษาในการร่างกฎหมายเห็นเป็นการสมควรที่จะเสนอว่า เมื่อจะให้อนุญาตแก่ผู้ร้องกระทำการนี้แล้ว ขอให้ระลึกถึงข้อเหล่านี้ด้วย คือการอนุญาตรายนี้คงไม่เกิดผลร้ายอย่างใดขึ้นในภายหน้า แต่การอนุญาตเช่นนั้นต่อไปชาวอเมริกันอื่นที่ประสงค์จะทำการแลกเปลี่ยนที่ดินของตนกับที่ดินอื่น คงถือเอาเป็นตัวอย่างเป็นอย่างดี แต่อันตรายข้อนี้ส่วนมากอยู่ในข้อที่เกี่ยวกับจำนวนที่ดินและสิทธิเก็บดอกผลในที่ดินที่ชาวอเมริกันมีอยู่ และเรื่องนี้จะทราบได้จากกรณที่ดินว่ามีเพียงใด แต่อย่างไรก็ดีเพื่อตัดทอนอันตรายนี้ให้น้อยลง สมควรที่จะกล่าวไว้เสียให้ชัดแจ้งในการอนุญาตว่าการที่ให้อนุญาตเช่นนั้นก็แต่โดยเหตุที่ ๑) เนื้อที่ของที่ดินสองรายที่จะแลกเปลี่ยนกันนี้เท่ากัน (๑ ไร่ ๑ งาน ๙๙ วา) และ ๒) คู่สัญญาทั้งสองแสดงและรับรองว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมิได้ให้หรือรับเอาซึ่งเงินหรือประโยชน์อื่น นอกจากที่ดินที่แลกเปลี่ยนนั้น เป็นที่เห็นได้ชัดทีเดียวว่าถ้าหากมีเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดชัดกับข้อ ๒ ข้างบนนี้ ย่อมทำให้สัญญาแลกเปลี่ยนผันแปรไปและทำให้สัญญาบางส่วนเป็นสัญญาซื้อขาย ถ้าได้ระบุข้อความสองข้อข้างบนนี้ไว้แล้ว การที่เจ้าของที่ดินชาวอเมริกันอื่น ๆ จะยกเอาเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นตัวอย่างบ้าง ก็คงทำให้รัฐบาลต้องประสบความไม่สะดวกในภายหน้าแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

(ลงนาม) อาร์.เกียอง

วันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๖

(สำเนา)

ที่ ๒๐/๗๗

คณะกรรมการกฤษฎีกา

วันที่ พุทธศักราช ๒๔๗๗

เรื่อง เสนอมติของกรรมการเรื่องคนอเมริกันถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในเมืองไทย

เลขานุการคณะกรรมการกฤษฎีกา เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ตามหนังสือของท่านที่ ฎ.๔๐๘๑/๒๔๗๗ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ศกนี้ ว่า คณะรัฐมนตรีได้ลงมติให้ส่งเอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่กระทรวงการต่างประเทศเสนอบันทึกความเห็นของนายสตีเวนส์ในเรื่องพระอาชญากรรมคนอเมริกันขออนุญาตทำการแลกเปลี่ยนที่ดิน และเรื่องคณะศาสนาอเมริกันแบปติสต์ ฟอเรนซ์ มิซซัน จะแลกเปลี่ยนที่ดินกับเอกชน กับ บริษัทน้ำมันอเมริกันชื่อโซโกนีแวกคูอัมม์ ประสงค์จะซื้อที่ดิน ๗ แห่ง มาให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาตีความว่าคนอเมริกันจะถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในกรุงสยามได้หรือไม่เพียงใด แล้วเสนอความเห็นขึ้นมาเพื่อประกอบการพิจารณานั้น

บัดนี้ กรรมการร่างกฎหมายพร้อมด้วยประธานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ประชุมตรวจพิจารณาเรื่องนี้แล้วเห็นว่า ปัญหาที่ว่าคนอเมริกันจะถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในกรุงสยามได้หรือไม่เพียงใดนั้น ตามสัญญาทางพระราชไมตรีระหว่างกรุงสยามกับสหพันธรัฐอเมริกา ไม่มีข้อความในเรื่องคนของแต่ละฝ่ายจะได้มาและถือเอาซึ่งกรรมสิทธิ์ในที่ดินในประเทศของอีกฝ่ายหนึ่ง การที่จะตีความหมายแห่งสัญญาทางพระราชไมตรีจะต้องอาศัยดูว่าทางสหพันธรัฐอเมริกาเขาถืออย่างใดในเรื่องนี้ เท่าที่ได้ทราบมา ในรัฐหลายรัฐไม่มีข้อแตกต่างอย่างไรในระหว่างคนไทยกับคนอเมริกัน และในรัฐหลายรัฐได้วางหลักเกณฑ์ไว้ว่า คนไทยอาจได้มาและถือเอาซึ่งที่ดินโดยมีกำหนดเวลาเพื่อประโยชน์ซึ่งได้ระบุไว้แล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ ที่ประชุมจึงลงมติว่า ถ้ามีหลักฐานเชื่อได้ แน่นอนว่า คนไทยอาจถือกรรมสิทธิ์ที่ดินตามกฎหมายของรัฐบางรัฐในอเมริกาได้ คนอเมริกาก็ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในกรุงสยามได้เช่นกันแต่จะถือได้เพียงใดนั้นต้องเป็นไปตามประกาศรัชกาลที่ ๔ ซึ่งประกาศฉบับนี้ฝ่ายเรามีสิทธิที่จะยกเลิกหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ได้

เพราะฉะนั้น จึงเรียนมาเพื่อท่านจะได้นำมติของกรรมการเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป

ควรมิควรแล้วแต่จะโปรด

(ลงชื่อ) หลวงประพนธ์นิติสรค์

เลขานุการ ฯ